

**Một Linh mục Satan trở thành thánh nhân,
Trường hợp Bartolo Longo là một minh chứng cho
thấy không ai quá lầm lạc mà không thể quay về.**

Thanh Quảng sdb - Meg Hunter-Kilmer – (Ateleia)

Bartolo Long đã luôn hướng về Đức Mẹ trong nỗi đau buồn vì tội lỗi của mình, đến nỗi Đức Gioan Phaolô II đã tuyên bố ngài là "Người của Đức Mẹ". Đôi khi, việc đọc tiểu sử các vị thánh nhân, chúng ta cảm thấy nản lòng. Vì họ không hoàn hảo, giống như chúng ta, nhưng dường như không ai trong số họ thực sự phạm tội như con người ngày nay. Ngay cả Thánh Augustine, một chàng trai hư hỏng nổi tiếng, cũng là một người tử tế theo tiêu chuẩn ngày nay. Nên thật dễ dàng để những người như chúng ta đã lầm lạc, mà không thể được cảm hóa.

Chân phước Bartolo Longo.

Giống như nhiều vị thánh khác, Bartolo được nuôi dưỡng trong một gia đình Công giáo sùng đạo. Không giống như hầu hết các vị thánh khác, Bartolo đã trải qua tuổi 20 là một linh mục cho Satan.

Sinh năm 1841, Bartolo Longo mất cha khi mới 10 tuổi. Từ đó, ngài ngày càng xa rời đức tin Công giáo của mình. Khi bắt đầu học đại học ở Naples, tại trường đại học mà chính Thánh Tôma Aquinô xưa đã từng theo học, ông háo hức được trải nghiệm trọn vẹn cuộc sống của một trường đại học thế tục. Vào giữa thế kỷ 19, điều đó đồng nghĩa với một cuộc sống chủ nghĩa bài giáo sĩ, chủ nghĩa vô thần, và cuối cùng là chủ nghĩa huyền bí.

Bartolo bắt đầu tham gia các buổi cầu cơ, thử nghiệm ma túy, và thậm chí còn tham gia vào các cuộc truy hoan trác táng. Ông dụ dỗ mọi người rời xa đức tin Công giáo, công khai chế giễu Giáo hội của thời thơ ấu của mình. Chẳng bao lâu sau, vị luật sư mới ra trường được "thụ phong" làm linh mục cho Satan. Khi một giám mục Satan đọc những lời báng bổ, các bức tường của căn phòng rung chuyển và những tiếng la hét không rõ nghĩa khiến những người tham dự kinh hãi.

Satan quyến rũ tâm hồn như thế nào và làm thế nào để được bảo vệ

Chẳng bao lâu sau, Bartolo thấy mình trở nên hoang tưởng và dần vật, bên bờ vực suy nhược thần kinh. Và khi ông bám víu vào các nghi lễ Satan, gia đình ông đã cầu nguyện nhiều cho ông.

Giống như trường hợp của thánh Augustine, những lời cầu nguyện trung thành của gia đình Bartolo cuối cùng đã phá vỡ bức tường giam giữ và tội lỗi mà Bartolo đã xây dựng xung quanh mình. Một đêm nọ, ông nghe thấy tiếng người cha quá cố kêu lên: "Hãy trở về với Chúa!"

Vô cùng kinh ngạc, Bartolo đến thăm một người bạn sống gần đó, Giáo sư Vincenzo Pepe. Khi giáo sư Pepe nhận ra điều gì đã xảy ra với Bartolo, ông kêu lên: "Anh muốn chết trong tâm trạng tâm thần và bị nguyên rửa mãi mãi sao?" (Ý của Pepe không phải là Bartolo sẽ bị nguyên rửa vì điên loạn, mà vì những lựa chọn tội lỗi mà anh đã thực hiện khi còn tỉnh táo, dẫn đến sự điên rồ và nguyên rửa.) Lòng dũng cảm của Giáo sư Pepe khi chỉ ra mối nguy hiểm mà người bạn của mình đang gặp phải đã phá vỡ lời biện hộ của Bartolo, và chẳng bao lâu sau, anh đã đồng ý gặp một linh mục dòng Đa Minh, Cha Alberto Radente.

Cha Alberto đã từ từ tác động đến vị luật sư trẻ, khuyến khích anh xưng tội một cách chân thật. Sau một tháng được hướng dẫn, Bartolo cuối cùng đã được tha tội và bắt đầu công việc lôi kéo mọi người trở về với Chúa Kitô. Ông đứng giữa các quán cà phê và tiệc sinh viên, lên án các hoạt động huyền bí. Ông phục vụ người nghèo và hướng dẫn những người thất học; sau sáu năm làm việc như vậy, ông tuyên khấn trở thành một giáo dân Đa Minh vào ngày lễ Đức Mẹ Mân Côi.

Sau đó, ông được thanh tẩy và thánh hiến, Bartolo tham dự một buổi cầu hồn cuối cùng. Ông bước vào, giơ cao một tràng hạt và hô lớn: "Tôi từ bỏ học thuyết tâm linh vì nó chẳng là gì ngoài một mê cung của sai lầm và dối trá."

Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã khẳng quyết: "Chúng ta chỉ có thể đáp trả những đòn tấn công của Ma Quỷ bằng sự công chính của chính Thiên Chúa..."

Mặc dù đã được tha thứ, Bartolo, giống như hầu hết chúng ta, vẫn phải vật lộn với những ký ức về quá khứ. Ngài cảm thấy mình không xứng đáng với sự tha thứ của Chúa, xác tín rằng mình ô uế, bị tội lỗi làm hoen ố vĩnh viễn. Một ngày nọ, khi đang thu tiền thuê nhà từ những người nông dân nghèo khổ quanh vùng Pompeii, Bartolo bắt đầu suy ngẫm về lối sống trước đây của mình.

"Dù đã ăn năn, tôi nghĩ: Tôi vẫn bị Satan chiếm đoạt, tôi vẫn bị làm nô lệ và là vật sở hữu của hắn, hắn đang chờ đợi tôi dưới Địa Ngục. Khi suy ngẫm về tình trạng của mình, đưa tôi đến một cảm giác tuyệt vọng vô cùng và tôi gần tự vẫn."

Trong khoảnh khắc đó, Bartolo nhớ lại chuỗi Mân Côi thời thơ ấu, nhớ lại tình yêu của Đức Mẹ. Ngài cảm thấy Đức Mẹ nói với ngài rằng con đường lên thiên đàng của ngài dạy người khác cầu nguyện Kinh Mân Côi.

Bartolo được chuyển đến Pompeii, nơi ngài thành lập các nhóm Mân Côi, tổ chức các cuộc rước kiệu Đức Mẹ, và bắt đầu xây dựng một đền thờ Đức Mẹ Mân Côi. Công việc của ông được tài trợ bởi Nữ bá tước di Fusco, người mà ông làm việc rất gần gũi đến nỗi những đồn đoán về mối quan hệ của họ bị hiểu lầm... Mặc dù Bartolo đã khấn nguyện riêng với Đức Mẹ về đời sống khiết tịnh, ông được Đức Giáo hoàng Lêô XIII khuyến khích kết hôn với nữ bá tước vì lợi ích của công việc; nên hai người đã kết hôn với nhau và tiếp tục việc phục vụ người nghèo.

Trong hơn 50 năm, Bartolo rao giảng Kinh Mân Côi, thành lập trường học cho người nghèo, thành lập trại mồ côi cho con em của các tội phạm, và biến một thành phố của sự chết chóc thành một thành phố được thánh hiến cho Mẹ Thiên Chúa hằng sống. Trong lễ phong chân phước, Thánh Gioan Phaolô II, một vị giáo hoàng có lòng sùng kính Đức Maria nhất kể từ Thánh Phêrô, đã tuyên bố Chân phước Bartolo Longo là "một Người con của Đức Maria".

**From Satanist to Saint:
How Future Saint Bartolo
Longo Converted a City
through Our Lady of the
Rosary**

[READ MORE](#)